

הוספה

אוצר החכמה

לחביבותא דמילתא, מפרסמים אנו – בפרסום ראשון – צילום מכת"ק כ"ק אדמו"ר זי"ע, מה שענה ל"חוזרים", על שאלות ששאלו על המדובר ב"הדרן" שאמר בסיום מסכת נזיר (י"ב תמוז ה'תשכ"ה), שבו מבואר גם ענין "גר קטן מטבילין אותו על דעת בי"ד" שבמס' כתובות (יא, א) הנלמדת בשנה זו.

(ההדרן בשלמותו נדפס בלקו"ש חלק יח ע' 63)

ותודתנו נתונה לראש ישיבתנו הרה"ג הר' יהודא ליב שפירא שליט"א על שהמציא לנו הכתי"ק מארכיונו, וזכות הרבים תלוי בו.

הדפסה ברזולוצית מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התכנה
 הערות התמימים ואנ"ש - (מיאמי) יט-כא קובץ עמוד מס: 55 הודפס ע"י אוצר החכמה

יו"ד-כ"ב שבת ה'תשס"א

אוצר החכמה

1234567

אוצר החכמה

ולפי"ז, מדוע הדין שמי נדר שיהי' נזיר כסמסון אינו יכול לשאול על נדרו, לפי "סנזירות סמסון לעולם היחה" (רמב"ם ס"ט פ"ג הי"ד), הרי גם סמסון עצמו הי' יכול, לכאורה, לשאול על נזירותו (אף שהי' אסור בחגלחת מצד ציווי המלאך)? אם הכוונה, שהעדר סמסון של סמסון היא הסכמה לאצא לציווי המלאך ויהי' אצאצא נזיר עד יום מוחו, ומכיון שע"י הסכמה זו נעשה נזיר, והסכים לציווי המלאך שיהי' נזיר לעולם, אינו יכול לשאול על נזירותו. (ואף שנזירותו של סמסון הוא רק מצד הסכמתו, מ"מ אינו יכול לשאול על הסכמה זו (כשאלה על כל גדר), ומכיון שהדבר - ציווי המלאך - למה שהסכים אין בה שאלה, בטעמא דמסמסון דינה של הסכמתו (ונדרו) הוא כדין הדבר עצמו וסברא זו מוכרחת היא לכאורה כהלכה זו עצמה. דלכאורה יוקשה (גם בלי השיחה): הן אמר שנזירות סמסון, מכיון שבאה ע"י ציווי המלאך, ליחא בשאלה, מ"מ, האומר אהי' נזיר כסמסון, שכל הנזירות הוא מצד נדרו, למה אינו יכול לשאול ומוכרח מזה, דכאשר "דבר הנדר" אין בו שאלה, גם לאצאצא לה"נדר" אין שאלה (וכמ"ש הר"ם ס"ט כ"ה שהחפ"ס עצמו בו הרי הוא סמוהו"). אם נכון?

ה) הרדב"ז (פ"ג הט"ז) תירץ (על קושיא הראשונה שבהשיחה) "שלא ילפינן סמסון אלא דמורה הוא לשון נזירות". והחוי"ט (סוף נזיר) כתב שהוא כענין דון מינה בלתי ואוקי באחרת. ולכאורה מסמע מדבריהם (א) שהוא ליסוד גמור כגז"ש (ולא רק גילוי מילתא), (ב) שהלימוד הוא שמורה שנאמר בשמואל הו"ע נזירות, אלא שהנזירות הוא כאו"א, ובהשיחה נאמר הלשון (א) שהוא רק גילוי מילתא. (ב) שמורה גו" הוא העדר תגלחת. - אם הטעם לשינוי הלשון (מהלשון סכרדב"ז וחוי"ט) הוא בכדי להרץ (גם) לדעת רש"י ¹¹⁸ שהסמ"ב לא הי' נזיר כלל. אם נכון?

ו) במ"ש בהשיחה, שמכיון שנדרה חנה "ומורה לא יעלה על ראשו", העדר תגלחת, במילא חל נדרה גם לכל עניני נזירות, וכמו האומר הריני נזיר מן התגלחת, שכל דקרוקי נזירות עליו. לכאורה, הדין באומר הריני נזיר מן התגלחת (אינו מצד כוונה, וכמ"ש הרמב"ם ס"ט פ"ג הי"ד) "שלא הי' בלבו להדיר אלא דבר זה בלבד", כי אם) לפי שילפינן שהכתוב מייך וזכר יזיר. ולכאורה בנדרו"ד ייזן המצד נדרה של חנה לא נעשה נזיר כלל, וכל האיסור אינו על שמואל רק

- ה -

נתבאר בענין הנהגת כ"ק מו"ח אדמו"ר בעת שבתו אעאצא בטאמר - אף
 דעפ"י טבע, הי' חלוי כזה מסק דינו, ובמילא, גם מצב של כל ישראל חכמינה
 ההיא - שהוא ע"ד האמרו רז"ל (נדה סא, א) "אתה יודע מה הי' בלבנו". ולכאורה,
 מכיון שהי' ירא משה "טמא תעמוד לו זכותו של אברהם אבינו", הרי הוצרך להיות
 לא רק יראה בלבנו, אלא שהוצרך לומר לישראל שלא אל ילחמו כעוג, מצד חשש סכנה?
 והענין, שנשיא בישראל, שאר נים ארויסווייזן קיין מורא, כי זה (א) פועל
 חלישות בכל ישראל, (ב) נותן חוקף לצד שכנגד. וכ"ה גם בנוגע להנהגתו של
 כ"ק מו"ח אדמו"ר.

שאלה: מזה דמשה הי' ירא בלבנו, מוכרח לכאורה שהחשש גם בצמצמצ
 כמחו, אם יש כח להלחם כנגד עוג (דבאם הי' בסוח במחו, הרי אין שייך שיהי'
 ירא בלבנו, ואין שייך לומר אל ח"ו על משה שלא הי' אצלו מוח שליט על הלב)
 - ואי"ס סותר לבטחוננו בהכחחת ה' בכניסה לא"י, כי הי' סבור שיכנסו לא"י
 באופן אחר, שלא ע"י מלחמה בעוג. וכמ"ס שנת' בסיחת ש"פ חקת, שהי' אפשר ליכנס
 לא"י בדרך אחרת - ומכיון שהחשש לצמצמצמצמצ מצד שלא ירצ בבירור (חשש "טמא
 תעמוד לפ זכותו של אברהם אבינו", ~~האמת הקבוצית לפה לא אמר לישראל שלא ילחמו~~
 בעוג מצד חשש סכנה? והי' ירא משה ~~האמת הקבוצית לפה לא אמר לישראל שלא ילחמו~~

נתבאר בענין מה שכ"ק אדה"ז טחחיל את הל' ת"ת בחצות "אף", עפ"י
 ט"ס הרמב"ם (פיה"מ ספ"ה דאבות) בענין חכמי ~~לכחתי~~ באף. ואח"כ (בסיום
 ההתועדות) נתבאר עפ"י חסידות, ש"אף" הוא לסון ריבוי, והו' צעלמעלה מהשתל",
 כחינה רביעית. ובנוגע לבריאת העולמות, הוצרך להתחיל סכ"ח, משא"כ ס"ח הותחל

שהכוונה הוא סע"י מ"ח נמסך גם בחי' שלמעלה מהשתל" בהשתל", כהר"ת
 אנכי נפשי כתבית יהבית, וגם בחי' אנכי שלמעלה מהשתל" כתבית יהבית,
 (בחוס' וא"ו), הוא"ו מורה על המטכה. - ~~ההחלף הל' ת"ת הוא ב"אף"~~
 כיון בהשקפה? ~~הוא"ו מורה על המטכה. - ההחלף הל' ת"ת הוא ב"אף"~~
 בהמשך להנ"ל נתבאר שגם נזיר הו"ע "אף", כי הוא הו"סטה על מה שאסרו
 תורה. ובתחילת הכריאה, כטאמרה חוה "אף", קלקלה. מטא"כ טרה (כ"א תורה, ואז
 הי' החללת היחוד) הוסיפה על האורות. וזהו ג"כ מה שסבאו שנזיר הוא בחי'
 (ת"כ ו"ל טו) ~~הוא"ו מורה על המטכה. - ההחלף הל' ת"ת הוא ב"אף"~~

כחיה רביעית. ובנוגע לבריאת העולמות, הוצרך להתחיל סכ"ח, משא"כ ס"ח הותחל
 שהכוונה הוא סע"י מ"ח נמסך גם בחי' שלמעלה מהשתל" בהשתל", כהר"ת
 אנכי נפשי כתבית יהבית, וגם בחי' אנכי שלמעלה מהשתל" כתבית יהבית,
 (בחוס' וא"ו), הוא"ו מורה על המטכה. - ההחלף הל' ת"ת הוא ב"אף"
 כיון בהשקפה? ~~הוא"ו מורה על המטכה. - ההחלף הל' ת"ת הוא ב"אף"~~
 בהמשך להנ"ל נתבאר שגם נזיר הו"ע "אף", כי הוא הו"סטה על מה שאסרו
 תורה. ובתחילת הכריאה, כטאמרה חוה "אף", קלקלה. מטא"כ טרה (כ"א תורה, ואז
 הי' החללת היחוד) הוסיפה על האורות. וזהו ג"כ מה שסבאו שנזיר הוא בחי'
 (ת"כ ו"ל טו) ~~הוא"ו מורה על המטכה. - ההחלף הל' ת"ת הוא ב"אף"~~

אוצר החכמה

אריך (לקו"ת סה"ס לו, ד), סגתי" אריך הוא (א) למעלה מהשתל, (ב) מ"מ שיוך ומקור להשתל. ובדוגמת משנה"ל בענין אנא נפטי כחבית יהבית, שבמ"ח, שאלה: המסכת בחי" אריך בהשתל" הוא להיותו מקור להשתל" (ואינו כמו עתיק). ובפרט ההפסדה דגזיר, שהוא מסויף היפע דאריך דרך הסערות, שהם כמו ווי"ן (לקו"ת ס"ט), הרי ההמשכה שע"י הסערות היא המסכה מצומצמת, ולא כמו שהוא באריך עצמו. מט"כ "אנא נפטי כחבית יהבית" טגבי ס"ח, הכוונה היא ש"אנא" מס, כמו שהוא בעצמותו, נמסך למטה, ע"י החורה. ומהו הדמיון סגזיר? (ואולי נאמר זה רק בחורף דוגמא).

הנהגת
החכמה
היא

למה נאמר אריך
כפס

הנהגת פה"ק והנהגת (א.ו.צ.)!
אנשי הנהגת - אנשי פה"ק
הנהגת פה"ק (והנהגת א"כ ע"פ אסוציאציה - הנהגת
צ"ט נכנס שנה ימנו/הנהגת - למה
עצמות הנהגת הנהגת (מהאיתם)